

juulis, septembris ja oktoobris 2002 ei ole eraldi või koosvõetuna tegemist ühe või mitme riigiabiga. Üldkohus eiras nii ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses riigi ressursside kasutamise mõistet, kui ta asus seisukohale, et toetusavaldused võivad tähendada avalike ressursside kasutamist ainult tingimusel, kui need täpsustavad kavandatud toetuse vormi ja summa, neid kohaldatakse kohe ja kindlasti ning need on õiguslikult siduvad (esimene osa). Lisaks moonutas Üldkohus komisjonile esitatud liikmesriigi õigusnorme, kui ta märkis, et need normid nõuavad omakorda selleks, et toetuse lubadused võiksid olla siduvad, seda, et need oleksid lubatud toetuse korra ja summa osas täpsed ning selle tingimuseks ei oleks võlgniku maksejõuetus, samas kui liikmesriigi õiguse kohaselt on tulemuse saavutamise lubadus juba lubaduse andjale siduv. Rahalistes raskustes olemise tingimus ei ole garantiikohustusele takistuseks ning riigi selline käitumine, mis tekitab veendumise, et ta tegutseb teataval viisil, toob kaasa vastutuse (teine osa). Lõpuks eiras Üldkohus ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses riigi ressursside kasutamise mõistet, kui ta asus seisukohale, et selline riigi ressursside kasutamine ei saa tuleneda turgude reaktsioonist, sisaldades riigi jaoks kohustust lahendada France Télécomi finantseerimise probleeme (kolmas osa).

Teises väites, mis koosneb kahest osast, toovad apellandid välja selle, et Üldkohus rikkus õigusnormi osas, mis puudutab riigi poolt France Télécomile detsembris 2002 antud aktsionärialaenu 9 miljardi euro suuruse krediidiini näol kvalifitseerimist abina. Sellega seoses märgivad Bouygues ja Bouygues Télécom esiteks, et Üldkohus eiras artikli 107 lõike 1 tähenduses abi mõistet, kui ta leidis, et krediidiini andmise teatest tulenev eelis ei ole piisavalt seotud sellest andmisest tulenevate ressursside ülekandmisega, nii et oleks võimalik seda lugeda riigiabiks. Apellandid toovad välja, et Üldkohus väidab valesti, et eelis ja ressursside kasutamine kattuvad.

Apellandid märgivad teiseks, et Üldkohus eiras eelise mõistet artikli 107 lõike 1 tähenduses, kui ta kindlalt viitas France Télécomile 9 miljardi euro suuruse summa andmisele, et asuda seisukohale, et see ei kujuta endast erilist eelist France Télécomi kasutuses olevate rahaliste vahendite suurendamise vormis, võtmata selle eelise olemasolu hindamiseks arvesse nendest samadest meetmetest tulenevat rahustavat mõju.

⁽¹⁾ Komisjoni 2. augusti 2004. aasta otsus 2006/621/EÜ seoses riigiabiga, mis Prantsusmaa andis France Télécomile (ELT L 257, lk 11).

Euroopa Komisjoni 5. augustil 2010 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (kolmas koda laiendatud koosseisus) 21. mai 2010. aasta otsuse peale liidetud kohtuasjades T-425/04, T-444/04, T-450/04 ja T-456/04: Prantsusmaa jt versus komisjon

(Kohtuasi C-401/10 P)

(2010/C 317/28)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Apellant: Euroopa Komisjon (esindajad: C. Giolito, D. Grespan ja S. Thomas)

Teised menetlusosalised: Prantsuse Vabariik, France Télécom SA, Bouygues SA, Bouygues Télécom SA, Association française des opérateurs de réseaux et services de télécommunications (AFORS Télécom)

Apellandi nõuded

- tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu (kolmas koda laiendatud koosseisus) 21. mai 2010. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-425/04, T-444/04, T-450/04 ja T-456/04, mis tehti komisjonile faksi teel teatavaks 25. mail 2010, osas, milles see:
- tühistab komisjoni 2. augusti 2004. aasta otsuse 2006/621/EÜ seoses riigiabiga, mis Prantsusmaa andis France Télécomile (ELT L 257, lk 11) ⁽¹⁾; artikli 1;
- mõistab kohtuasjades T-425/04 ja T-444/04 Prantsuse Vabariigi ja France Télécom SA kohtukulud välja komisjonilt, kes ühtlasi kannab ise oma kohtukulud;
- anda asi uueks läbivaatamiseks tagasi Üldkohtule;
- otsustada käesoleva kohtuastme kohtukulude kandmine edaspidi.

Väited ja peamised argumendid

Apellatsioonkaebuse põhjenduseks esitab komisjon kolm väidet.

Esimese väitega märgib komisjon, et Üldkohtu otsus on mitmes aspektis vastuoluliselt põhjendatud. Näiteks on see nii siis, kui Üldkohus asub vaidlustatud kohtuotsuses seisukohale, et avaldusi, sh 4. detsembri 2002. aasta teadet aktsionärialaenu kohta võib hinnata koos, kui tehakse kindlaks France Télécomile eelise andmise olemasolu, samas kui siis, kui tegemist on riigi ressursside kaasamise kindlakstegemisega, siis Üldkohus leiab, et võrreldes aktsionärialaenu teadet ja eelnevaid erinevaid riigi avaldusi, on toimunud oluline murrang.

Teise väitega, mis koosneb neljast osast, toob komisjon välja, et Üldkohus on mitmeti rikkunud EÜ artikli 87 lõiget 1 koostoimes EÜ artikliga 230. Nii eiras Üldkohus abi mõistet, kui ta nõudis eelise ning riigi ressursside kaasamise vahelist otsest seost (esimene osa), keeldus tunnistamast riigi ressursside kaasamist siis, kui Prantsuse riik teatas ja pakkus France Télécomile aktsionärilepingut (teine osa) ning kui ta ei analüüsinud aruka erainvestori kriteeriumi, et teha kindlaks, kas France Télécomile on antud eelis või mitte (kolmas osa). Lisaks eiras Üldkohus komisjoni kaalutusõigust, mis tal on siis, kui ta teostab keerulisi majandusanalüüse ning kui ta teostas vaidlustatud otsuse sobivuse kontrolli (neljas osa).

Kolmanda väitega väidab komisjon, et Üldkohus moonutas vaidlustatud otsust, kui ta leidis, et komisjon oleks pidanud rohkem põhjendama sellise eraldiseisva eelise olemasolu, mis tulenes France Télécomile 9 miljardi euro suuruse krediidiliini pakkimises, ning kui Üldkohus tõdes, et alates 2002. aasta juulist tehtud avalduste ning 4. detsembri 2002. aasta aktsionärialaenu lepingu teate vahelisel ajal on toimunud oluline murrang.

(¹) ELT L 257, lk 11.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Bundesfinanzhof (Saksamaa) 25. augustil 2010 — Finanzamt Deggendorf versus Markus Stoppelkamp kui Harald Raab'i vara valitsev pankrotihaldur

(Kohtuasi C-421/10)

(2010/C 317/29)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Bundesfinanzhof

Põhikohtuasja pooled

Kassatsioonkaebuse esitaja: Finanzamt Deggendorf

Vastustaja: Markus Stoppelkamp kui Harald Raab'i vara valitsev pankrotihaldur

Eelotsuse küsimus

Kas maksukohustuslane on juba siis „maksukohustuslane, kelle registrijärgne asukoht ei ole riigi territooriumil” nõukogu 17. mai 1977. aasta kuuenda direktiivi 77/388/EMÜ kumuleerivate käibemaksudega seotud liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise

kohta (¹) artikli 21 lõike 1 punkti b tähenduses, kui tema tegevuskoht on teises riigis, või peab teise tingimusena lisanduma, et tema elukoht ei ole riigi territooriumil?

(¹) EÜT L 145, lk 1; ELT erivaljaanne 09/01, lk 23.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Finanzgericht Düsseldorf (Saksamaa) 27. augustil 2010 — Delphi Deutschland GmbH versus Hauptzollamt Düsseldorf

(Kohtuasi C-423/10)

(2010/C 317/30)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Finanzgericht Düsseldorf

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitaja: Delphi Deutschland GmbH

Vastustaja: Hauptzollamt Düsseldorf

Eelotsuse küsimused

Kas käesolevas kohtumääruses täpsemalt kirjeldatud elektriühendused tuleb klassifitseerida nõukogu määruse (EMÜ) nr 2658/87 tariifi- ja statistikanomenklatuuri ning ühise tollitariifistiku kohta I lisas, mida on muudetud komisjoni 7. septembri 2004. aasta määrusega (EÜ) nr 1810/2004 (¹), komisjoni 27. oktoobri 2005. aasta määrusega (EÜ) nr 1719/2005 (²) ja komisjoni 17. oktoobri 2006. aasta määrusega (EÜ) nr 1549/2006 (³), asuva kombineeritud nomenklatuuri alamrubriiki 8536 69?

(¹) ELT L 327, lk 1.

(²) ELT L 286, lk 1.

(³) ELT L 301, lk 1.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Administrativen sad Sofia-grad (Bulgaaria) 6. septembril 2010 — Peter Aladzhov versus Zamestnik direktor na Stolichna direktsia na vatreshnite raboti kam Ministerstvo na vatreshnite raboti

(Kohtuasi C-434/10)

(2010/C 317/31)

Kohtumenetluse keel: bulgaaria

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Administrativen sad Sofia-grad